

DIASPORIC LITERATURE

30 JULY, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Ο παππούς μου

Dec 24, 2009 10:38AM

Ο παππούς μου, είναι ο άνθρωπος που μου δώρισε τ' όνομά του να το ταλαιπωρώ σ' όλη μου τη ζωή. Ένα όνομα που αντικατοπτρίζει την αδυναμία του χαρακτήρα και της προσωπικότητάς μου.

Εκείνος από την πλευρά του, κάθε φορά που έφευγε κανένας γνωστός του για τα πράσινα χωράφια έλεγε: «Τον έστειλα κι αυτόν...». Μια φράση που ακουγόταν μέσα στο σπίτι συχνά όσο ζούσαμε μαζί και παρ' όλη την άγνοιά μας για το τι ακριβώς εννοούσε, δεν την ξέχασα ποτέ.

Μέχρι που μια μέρα ο παππούς έβαλε τα καλά του, χτενίστηκε, έβαλε το μακιγιάζ, ξάπλωσε με σταυρωμένα τα χέρια και κάποιος άλλος πλήρωσε το εισιτήριο και τον έστειλε κι εκείνον στα πράσινα χωράφια. Δεν θυμάμαι αν είχα ρίξει τότε και πολύ δάκρυ, γιατί είχε φτάσει τα 95 και τι να περιμέναμε στο κάτω-κάτω, σκεφτόμουν. Άλλωστε μέχρι το τέλος ήταν ακμαίος, στιβαρός και πάνω απ' όλα δημιουργικός. Εμένα, που μ' αγαπούσε ιδιαίτερα, μου έφτιαχνε κατρακύλια, μου έδινε χρήματα σε χρόνια που δεν μπορούσαμε ούτε με δανεικά να πληρώσουμε στο παντοπώλη, κι εγώ καλοπερνούσα με τις σοκολάτες μου, άσε να μην πω και για κανένα σινεμαδάκι.

Ένα πράγμα όμως απ' αυτά που έκανε για μένα τη ζωή μου ανάλαφρη σαν παιδί, ήταν οι ιστορίες που μου διηγούνταν. Καθόμουν με τις ώρες και άκουγα αυτά που πέρασε στη Μικρά Ασία. Πώς πάστηκε αιχμάλωτος γιατί δεν ήθελε να καταταχτεί στον Τουρκικό στρατό να πολεμήσει εναντίον των Ελλήνων. Πώς δραπέτευσε από τις Τουρκικές φυλακές και πώς έφτασε και πάλι πίσω στο σπίτι του. Πώς τον άφησαν να πεθάνει από μια κακιά αρρώστια αλλά εκείνος δεν παραδόθηκε στη μοίρα του και επέζησε. Μόνο ελάχιστες απ' αυτές τις ιστορίες μένουν στο μυαλό μου σήμερα, αλλά είμαι σίγουρος πως ήταν αυτές που έπλασαν το χαρακτήρα μου.

Μέσα απ' αυτές τις ιστορίες έμαθα τόσα πολλά πράγματα: Έμαθα να δίνω παρά να θέλω να παίρνω, έμαθα ν' αξιολογώ τον άνθρωπο γι' αυτό που μπορεί μόνος του να διαλέγει και να φέρνει σε πέρας με επιτυχία, παρά αυτό που θα ήθελα εγώ να κάνει, έμαθα να μην ξεχνώ τους φίλους την ώρα της ανάγκης τους, έμαθα ν' ακούω τους γέροντες υπομονετικά κι ας κάνουν του κεφαλιού μου αργότερα.

Κι όταν έφυγε, όπως τον θυμάμαι, για μένα έφυγε σαν άνθρωπος κυνηγημένος από τον άνθρωπο, εχθρό και φίλο. Έχασε τα μέρη που γεννήθηκε και μεγάλωσε στον παλιό Μαρμαρά, κι έχασε από την ελνοουσία τρία παιδιά του στο Νέο Μαρμαρά, ενώ είχε ήδη χάσει το σπίτι και τα υπάρχοντά του κι απέμεινε σαν μοναχικό σκυλί να περιμένει κανένα ξεροκόμματο απ' αυτούς που τον είχαν στο σπίτι τους και τον πρόσεχαν για να ζήσει. Εμείς τον είχαμε στο σπίτι μας για πολλά χρόνια, χρόνια που για μένα δεν φάνηκαν αρκετά.

Πού να ζήσει, όμως, αφού παρ' όλο που έχτισε τόσα σπίτια για τον υπόλοιπο κόσμο, δικό του δεν είχε. Χτίστης, και εργολάβος και χαμάλης αν ήταν ανάγκη, οτιδήποτε είχε να κάνει με κατασκευές.

Ο άνθρωπος αυτός, εκτός από το όνομα, μου έκανε ένα άλλο σημαντικό δώρο: την αθωότητά μου. Έπανα τον εαυτό μου πολλές φορές να τον κοροϊδεύουν οι ψεύτες σαν παιδί και να του χλευάζουν οι "φίλοι". Κάτι απρόσμενο για την ηλικία και εμπειρία μου. Απρόσμενο γιατί παρ' όλα τα χρόνια μου δεν σταμάτησα να αισθάνομαι παιδί με τις αδυναμίες τις παιδικές μου. Κι όταν έφυγε, έφυγε εκείνος που δίπλα του συνεχώς μάθαινα. Ο άνθρωπος που αποτελούσε το γενναίο προγονικό παρελθόν μου, αυτό που γνώρισα μέσα από τις σκέψεις και τη ζωή του, αυτό που έχασα όταν ορφάνεψα από την παρουσία του. Πήρε καιρό να καταλάβω πως όσες φορές κι αν ξανα-έμπαινα στο δωμάτιό του δεν θα τον έβρισκα εκεί. Το δωμάτιό του τελικά έγινε και το στέκι των πιο βαθιών μου αναπολήσεων. Εκεί ήταν πλέον η ηρεμία ενώ τα χνώτα και οι λέξεις του ακόμα αντηχούσαν από τους τοίχους σαν να έβγαιναν από το μπαστούνι του που έμεινε κρεμασμένο στον τοίχο δίπλα από τη μαυρό-ασπρη φωτογραφία του.

Πώς όμως έφυγε ο δικός μου παππούς, ποιες ανοιχτές υποθέσεις άφησε πίσω του, τι ανεκπλήρωτα όνειρα πήρε μαζί του; Αυτά είναι τα ερωτήματα από τα οποία ποτέ κανείς δεν θα πάρει απαντήσεις. Ποτέ κανείς δεν θα καταλάβει τις ενδόμυχες σκέψεις και φιλοδοξίες του ακόμη κι όταν πρόκειται για τον διπλανό του ή το πιο προσφιλές του πρόσωπο, σκεφτόμουν.

Γι' αυτό αν όχι ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, ή τουλάχιστον εκείνοι που επιθυμούν να μετρήσει το πέρασμά τους πρέπει να μείνουν δραστήριοι κι ανικανοποίητοι μέχρι το τέλος της γήινης παρουσίας τους. Πρέπει να τιμήσουν την αξία του λόγου τους, πρέπει να τιμήσουν την αξία της οικογένειας και πατρίδας που φέρουν μέσα τους, την αξία της δημιουργίας και μετάδοσής της με το ανοιχτό και συνεχώς προοδευμένο μυαλό τους. Κι όταν προσεγγίσουν το τέλος της ζωής τους, πρέπει ν' αγαπηθούν από τα εγγόνια για τις ιστορίες κι εμπειρίες τους και να γευθούν την αγάπη των 'δυο φορές παιδιών τους'. Ακόμη, πρέπει να είναι χαρούμενοι που γέρασαν, γιατί τώρα ξέρουν γιατί γίνεται το κάθετί σ' αυτό τον κόσμο, κι έτσι απλά μπορούν να το μεταβιβάσουν στις επόμενες γενεές. Έτσι η σκέψη τους θα συνεχίζει να επιδρά σ' αυτό τον κόσμο για πάντα έστω κι αν οι ίδιοι δεν υπάρχουν.

Δεν αδικήσε κανέναν ο παππούς μου, όμως αδικήθηκε. Πέρασε για ν' αφήσει το στίγμα του, ν' ακουστεί το όνομά του, να

καταγραφεί η οικογένεια και τα δημιουργήματά του. Κι έφυγε έτσι άδοξα μ' έναν τρόπο που παρ' όλα του τα χρόνια, δεν θα ήθελα να φεύγουν οι άνθρωποι. Θα προτιμούσα να είχαν καλύτερο τέλος οι άνθρωποι. Θα προτιμούσα να υπήρχε ευκαιρία να πούμε το αντίο οι δικοί, να χαμογελάσουμε για τον κύκλο της ζωής που ολοκληρώνεται και ν' αφήσουμε τους νέους να πάρουν τελικά το ουσιαστικό μάθημα της ζωής. Γιατί κάθε τέλος ξεκινάει από κάπου. Κάθε τέλος έχει και μια πρωτάρα αρχή. Η αρχή του τέλους εδώ ήταν ότι τον πήραν από κοντά μου γιατί οι γονείς μου δεν μπορούσαν να τον κοιτάζουν πλέον. Τον ανέλαβε η θεία μου που μπορούσε να του δώσει ένα πιάτο φαγητό, κι εγώ τον έχασα για μερικά χιλιόμετρα που τότε ήταν για μένα η άλλη άκρη του κόσμου.

Κάθε τόσο, έπαιρνα το δρόμο αυτό περνώντας τη μεγάλη κι επικίνδυνη λεωφόρο με τα τόσα αυτοκίνητα και πήγαινα να τον βρω. Πήγαινα να δω τα χέρια του να τρέμουν και τα μάτια του να με γνωρίζουν όλο και πιο λίγο. Μα οι ιστορίες του ήταν για μένα ανεπανόληπτες. Οι στιγμές μαζί του ήταν για μένα δώρα του ουρανού που έμεναν ανεξίτηλα για μια ολόκληρη ζωή.

Σήμερα στην κοινωνία αυτή το γήρας είναι απίστευτα ανεπιθύμητο. Ο ηλικιωμένος καταλήγει σπρωγμένος από τα παιδιά του σ' ένα γηροκομείο και ξεχνιέται εκεί. Στερείται εκείνος τη χαρά των εγγονών του κι εκείνα στερούνται τη χαρά του παππού ή της γιαγιάς. Στερούνται τα παιδιά τις ιστορίες που τα πλάθουν σε χαρακτήρες χρήσιμους για την ανθρωπότητα. Ο παπούς και η γιαγιά έχουν αντικατασταθεί από την τηλεόραση, τον υπολογιστή, το playstation. Και πλάθουν σήμερα τα παιδιά καθισμένα μπρος στις ηλεκτρονικές οθόνες χαρακτήρες ατίθασους, γεμάτους αγριότητα, δίψα για θάνατο και καταστροφή. Κι όταν ενηλικιωθούν δεν φτάνουν όλοι οι αστυνομικοί της χώρας να τους σταματήσουν. Δεν φτάνουν τα δρακόντια μέτρα ασφάλειας ούτε τα συρματοπλέγματα. Δεν φτάνουν οι μαντρότοιχοι στα σπίτια και τα λυκόσκυλα. Δεν φτάνουν ούτε όλα τα όπλα που κατασκεύασε με τόση απροσεξία ο άνθρωπος για ν' αφανίσει το είδος του.

Όλα αυτά γιατί η θεαματική αυτή εξέλιξη γύρω στερεί από τον νέο ή τη νέα και τη χαρά της σχέσης ενός παππού ή μιας γιαγιάς με το εγγονάκι τους. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα στις οικογενειακές σχέσεις από το ν' αφαιρούν τη δίψα, κι ανυπέβλητη ανάγκη ανταλλαγής αληθινής αγάπης μεταξύ της δύσης και της ανατολής της ζωής του ανθρώπου.

Η νύχτα έρχεται πάντα σιωπηλή για όλους όσο κι αν λάμπει ο ήλιος το καταμεσήμερο.

© **Ιάκωβος Γαριβάλδης**

Τέλος, παρ' όλο που πίστεψα ότι το πιο πάνω κείμενο τελείωσε, διάβασα μερικές εντυπώσεις αναγνωστών που μ' έκαναν ν' αλλάξω γνώμη.

Ο Σταύρος έκανε την πρόταση να συμπεριλάβουμε φωτογραφίες παππούδων και γιαγιάδων

κι έστειλε την πρώτη φωτογραφία των παππούδων του και δεν έχω παρά να την βάλω στο συναξάρι της Διασπορικής και να τον ευχαριστήσω γι' αυτή του τη συγκινητική χειρονομία.

Συνάμα θέλω να ζητήσω από τους αναγνώστες εδώ να μου στείλουν τις φωτογραφίες του παππού ή της γιαγιάς τους και δυο λογάκια από κάτω για το ποιο είναι ή ήταν και θα τις προσθέσω.

Ευχαριστώ από καρδιάς για τις ευαίσθητες στιγμές που

μοιράζεστε.

Αυτές οι στιγμές θα πάνε πολύ μακριά...

Σταύρος Ανθίστακος: Ο παππούς μου γάμπος Μιχάλης Ανθίστακος και η γιαγιά μου η Δέσποινα! Γεννήθηκαν στην Νύδη Καμπούλας το 1912.

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Αναζητώντας τον Πατέρα...
- Ο Πολύμορφος Γιώργος Ασλάνης
- Έρμα Βασιλείου: Μια ποιήτρια πέραν εκπόησης
- "Μαρίνα"
- Μνήμη: δικαίωμα και υποχρέωση!